Ao. 1839. No. 88.

VRIJDAG, DEN 1sten NOVEMBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 31 *October* 1839.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: WALTER CHRISTIAAN KENNEDIJ en DOROTHEA VAN SWEVEL, beiden alhier woonachtig; zullende dit Huwelijk bij anticipatie van den gewonen tijd worden voltrokken.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand.

T. M. SCHOTBORGH.

Mengelingen.

XXXI DECEMBER.

— Ik werd uitgenoodigd om familiaar den Zondag-avond te komen passeren, en wel met een *livrei-bediende*. Elk uitnoodiging zoude ik zonder bedenken geweigerd hebben, maar [illegible] ik tevens aanschouwde, ik had [illegible] oogenblikken tot beraad, en accepteerde. In de eerste uren gevoelde ik mij door deze uitnoddiging, waarover ik mij [illegible] zonder gelijchen hebben, [illegible] die zwakke oogenblikken! — Ik geloof nu, dat met angstige bezorgdheid naar den knecht heeft gewacht, die hem *te spelen moest vragen*, wanneer hij ten minste de voorloopige aankondiging op de school gelooven mogt, en wiens [illegible] vreugd besloot tot het uur waarin de kinderpartij haren aanvang neemt. Ja, toen ik mij kleedde, had ik zóó gaarne nog *afgeschreven*, maar dan zag mijne verbeelding die schoone *livrei*... en gevoelde, dat eene weigering niet *fashionable* zoude zijn.

Ik trad binnen, mijn bekeek mij van het hoofd tot de voeten; niet gelijk de hoofdman zijne manschappen inspecteert, maar met die gemakkelijkheid, die der groote wereld zich ten studie heeft gemaakt. Naar het mij toescheen, was er niets op mijn toilet aan te merken, en minste mijn binnentreden gaf noch stof tot een spotachtigen glimlach, noch tot eenig gefluister. Men presenteerde de thee, speelde guitarre, en vermoorde zoon het meeste gedeelte van den avond, die in onzen huiselijken kring voor den gelukkigsten des jaars gehouden wordt. Maar, het kon beter worden — aan de speeltafels gaf men mij de plaats van eer — ik *aanberde* in gezelschap van de vrouw des huizes. Uitmuntend [illegible] de numero een in de rij der kaartspelen; maar *heden*, meer dan [illegible] hoffelijk door mij gevloekt te [illegible] huis. Eindelijk speelde de fraaije pendule het behende ou [illegible] *minuet*. Moeijelijk had ik eene fijner satire, een scherper verwijt kunnen uitdenken, dan in dit oude lied lag! Ja thuis! waar hoor ik beter thuis? — Het [illegible] *middernacht*; onwillekeurig zag ik naar de deur, en [illegible] verleidelijken [illegible] luisterde ik naar eenige [illegible] fluisterde er onder de [illegible] gefluister, een half zacht: »*Ik wenste u mijn* *complimenti met het feest van deven dag,*" maar het »*Saint prendre*," of »*Sehelen*," brugt alles weder in de vorige stille rust.

Tot drie uren nemen afscheid en vertrek. »En zoo, zoo vliet mijn *Oudejaars-avond!*" herhaalde ik bij mij zelven, toen de liefelijke Maan, die het eerste ingetreden jaar voor het eerst begroette, mij naar huis vergezelde. Ach had ik kunnen blijven? maar ieders klagt was immers tot mijzelven gericht! — Mijn vader, mijn grootvader hadden hun geheele leven door, dien avond *thuis* gevierd; als oudste zoon, die, al heeft hij ook zijne ouders verloren in het huwelijk zijner zusters zoo als bij de zalige *Israëliten*, toch nooit blijd een schreefje voor heeft, vierde ik hun feest op mijn vijfde jaar, en had nog nimmer verzuimd, en heden — had de ongelukkige *livrei* mijnde den schakel verbroken, den roem verdiend, dat ik eenmaal aan *mijne* kinderen zoude kunnen zeggen: »Ziet gij, *deezen* avond hebben uwe vader, grootvader en overgrootvader aan den kuipselijken haard, zonder uitzondering, gevierd." Dan zou ik morten blozen.... om de schoone *livrei*

Maar ik wil hun het verdriet besparen, opdat zij zich wapenen. — Ook zij toch zullen als ik den *Oudejaarsavond* lief hebben, en ik wil hun het verdriet besparen, van, al is het dan ook slechts één's in hun geheele leven, dien in verwijt te hebben gelaten. Als *ik* zullen zij als kinderen zich verlangen, en [illegible] te mogen voorbrengen, en bij [illegible] schreden haar de deur loopen, om ze van mijnen boekverkooper te ontvangen; als *ik* zullen zij zich ouder wanen dan zij zijn, omdat zij tot na twaalven mogen opblijven; als *ik* zullen zij zich, wanneer het *laat* wordt, bij de kinderen voegen, om als de klok het beslissend uur slaat naar binnen en mij om den hals te vliegen, en mij toeroepen: Vader, heil en zegen! Zalige kindschheid, zoo immers ziert gij dien grond?

Maar ook wanneer zij ouder zijn, blijft hij [illegible] dierbaar; maar ik dring hun geenen minder den stempel der kunstheid; hij zal hun heilig worden. O! ik herinner het mij, dan is [illegible] meer dan ooit aan mijnen kamerjeugd gedenkt. Ik de [illegible] genoemd had, [illegible] eenige oogenblikken alleen hen gelaten. Dan stond dat geheele verloopen jaar voor mij, dan aanschouwde ik mijzelve in duizenderlei handelingen, en, God weet het, dan rolde [illegible] een traan langs de gloeijende wangen; dan had ik zoo gaarne dat uur te dagen verlengd; dan was het mij zoo wel — dan gevoelde ik [illegible] betrekking tot den hemel; dan sprak het daarbinnen zoo luide: *God is liefde!* Dan [illegible] voort! voort tech, glinsterende bediende! —

»Waar kan men beter zijn," speelde de [illegible] fluisterde. Zag ik mij zelven in de [illegible] kamer, waar *beter* zijn op een Oudejaarsavond, is het niet, of ieders gelaat, [illegible] en woorden vriendelijker zijn dan [illegible] zonder [illegible] de aangenaame te uiten en de tedergestemde gemoederen te kwetsen? — Kent gij een schooner oogenblik, dan wanneer de vader zijnen zoon de hand reikt, de moeder hem omhelst en zegent, bij de geboorte van het jaar; wanneer woorden ontbreken om de *dankzegging* voor het verleden in een *bidden* voor de toekomst te doen in een smelten — Zie, *dan* mengen de engelen vrijjuichen: »Vrede op aarde, God heeft in den menschen welbehagen!" en wij, herhalen: Amen, Amen!

Mogt uw geheele leven slechts eenen Oudejaars-avond zijn.

TOBIAS.

OUDERLIEFDE.

Ten allen tijde heeft de geschiedenis en de ondervinding bewezen, dat de genen, welke hunnen pligt jegens hunne ouders verwaarloozen, ongelukkige wezens zijn, en nimmer of zelden iets goeds aan hunne naasten betoonen.

De achting welke kinderen verpligt zijn hunne ouders te bewijzen, bestaat in liefde, eerbied, gehoorzaamheid en in het verligten hunner zorgen. De voorzienigheid beloont gewoonlijk de ongehoorzaamheid der kinderen jegens hunne ouders op gelijke wijze; deze dezelve, in verderen leeftijd, ook die ongenoegens te doen smaken, welke zij hunnen ouders deden ondervinden.

Wie zijn er, die van eenigen anderen, zulke groote en menigvuldige weldaden ontvangen hebben, als kinderen van hunne ouders? Aan hen hebben zij hun bestaan, en alle vermaken en genietingen der wereld te danken; en elk kind, welke hare wel geplaatst is, zal dit steede erkennen, en zoo veel mogelijk trachten te vergelden.

Nadat Titus Manlius, een der Romeinsche *Dictators*, groote geweldenarijen en wreedheden, over de burgers had uitgeoefend, werd hij bij het eindigen van zijnen diensttijd gedagvaard, ten einde verantwoording van zijn gedrag te geven. Onder andere dingen die hem ten laste gelegd werden, beschuldigde men hem ook, dat hij eenen zijner eigene zonen met barbaarschheid had behandeld. Manlius had, naar het scheen, geene andere redenen om zich over zijnen zoon te beklagen, dan dat deze, eene, belemmering in zijne spraak had. Om deze reden alleen was hij gebannen uit Rome, uit de stad, en uit het gezelschap zijner medeburgers, en tot het laagste werk in slavische rangordening veroordeeld. Iedereen was ten hoogste verontwaardigd over zulk eenen strengen *Dictator* en onmenschelijken vader, behalve de zoon, die, door kinderlijke liefde bewogen, en grootelijks gegriefd door de gedachte dat hij als beschuldiger van zijnen vader moest optreden, besloot, hem op eene buitengewone wijze te redden. Niemand wist hiervan, toen Titus Manlius 's morgens vertrok dan de ouderdomsziende jongeling, zonder dat iemand van hunne te geven uit den oord zijner ballingschap, en begaf zich met eenen dolk gewapend in de stad. Dadelijk vigtte hij zijne schreden naar het huis van den *tribun* Pomponius, die zijn vader had aangeklaagd. Pomponius lag nog te bed. De jonge Manlius deed zich evenwel, door zijnen naam op te geven, aanmelden, en werd dadelijk tot den *tribun* binnen gelaten, aangezien deze niet twijfelde, of hij kwam hem nieuwe inlichtingen over zijns vaders gestrengheid geven. Na wederzijdsche groete, verzocht de jongeling een afzonderlijk gehoor, en zoodra hij zich met den *tribun* alleen zag, trok hij zijnen dolk, zette hem die op de

borst, en zwoer hem terstond te sullen doorboren, indien hij hem niet met eeden beloofde te zweeren: *»het er nooit voor te houden dat de volks vergadering zijnen vader schuldig had bevonden."* Pomponius, die zich gehecl ongewapend bevond, op deze wijze door een jongman, met kracht en vol vertrouwen op zijnen moed, aangevallen, vreesde de dolk die hij op zijne borst zag schitteren, en legde den van hem gevorderden eed af, en op deze wijze redde Manlius het leven zijns vaders. Pomponius betuigde naderhand met vreugde, en met eene opregtheid die genoeg het berouw over zijne handelwijze aantoonde, dat de kracht der kinderliefde hem genoodzaakt had, van zijne onderneming af te zien.

EERREDDING VAN PORTUGAL.

Te Lissabon heeft men eene ontdekking gedaan, welke Portugal van eene aantijging vrijspreekt, welke tot hiertoe op hetzelve rustte. Onder de manuscripten van het staatsarchief zijn namelijk verscheidene documenten gevonden, welke op den dichter *Camoens* betrekking hebben, en inzonderheid kwitantiën van zijne hand, welke tot aan het tweede jaar voor zijne dood loopen, en uit welke blijkt, dat hij van den staat een jaarlijksch pensioen van 1500 realen (omstreeks 400 gulden), voor dien tijd eene aanzienlijke som, genoolt. Inderdaad *Camoens* in armoede en ellende gestorven, dan moet dit aan hemzelven geweten worden, en het kan niet langer ten verwijte aan de natie strekken. Zijn grafteeken, dat zich, volgens alle berigten, in de kerk Santa Anna moet bevonden hebben, doch door de groote aardbeving vernield werd, is in de laatste jaren eene voorwerp van ijverige nasporingen geworden. Eene in het jaar 1835, toen onder den Minister *Rodrigo de Fonseca Magelhaes* de geestdrift voor letter- en oudheidkunde eene buitengewone vlugt nam, benoemde Commissie vond op de plaats, waar, volgens de overlevering, zich het graf van *Camoens* moest bevinden, onder eene zerk een gewelfte, waarvan echter natuurlijk de inhoud met het lijk van den dichter niet bewezen kan worden.

Volgens een gedenkwaardig bericht, ontving wijlen Koningin Catharina van Braganza 500 pond Sterling toe gekend, bestemd voor eene der bovengenoemde kwitantiën. In het eerst weigerde de Portugesche regering alle onderhandeling met den Lord; de lord blijft echter toch altijd nog gelooven, dat hij bij eene der menigvuldig voorkomende verlegenheden van de schatkist, wel in het bezit geraken zal van een eigenhandig geschrift des dichters. — De Portugesche regering zou zoo doende, als zij tot den verkoop besloot, nimmaal zoo veel voor de kwitantiën kunnen terug bekomen, als zij er aan den dichter op uitbetaald werd.

FRANÇOIS DE BEAUMONT.

Baronnet baron *des Adrets*, in de Fransche Religie-oorlogen berucht door zijne moedwillige wreedheden, roemde er op dat hij in zijn leven slechts eenen mensch gemede hoogachtingen, namelijk eenen soldaat, die hem tegenstand bood. Hoe men na het inneemen van Montbrison, waar hij de krijgsgevangenen verraderlijk om het plat zwaard joeg, naar beneden in de laagte der soldaten sprongen. Een dezer ongelukkigen had zeven tweemaal eenen loopgraven en was elkeen weder terug gedrongen. »Schaamt gij u niet," riep hij zijne manschap toe, »gij zijt recht tuchteloos omgekeerd."

»De duivel!" zeide de gevangene, »ge schreeuwt zoo dapper uwe zijde, als gij wilt, ik zeide het u driemaal." — Dit bevrijdde zijn leven.

EEN SLECHT EN KOUDER NACHTLEGER.

Keher reiziger kwam in eene herberg in Pruisen, doch vond alle bedden reeds in beslag genomen. »Ik zal op het biljart slapen," zeide hij. De waard was daarmede tevreden. Den anderen morgen moest hij voor dit ongemakkelijke rustbed 2 *Thalers* (*f* 3-50) betalen. Toen hij zijne verwondering daarover te kennen gaf, kreeg hij [illegible] dat het gebruik van het biljart [illegible] het uur kostte; hij had [illegible] morgens zeven uren daarop [illegible] schuldig.

Toen Philips [illegible] den Spaanschen troon bestegen [illegible] gedurige, sedert eeuwen in acht genomene gewoonte. Elken vrijdag namelijk vergaderde de Hooge Raad van Castiliën in de troonzaal. De koning trad met gedekten hoofde binnen, de Grooten vielen op eene knie. — De Koningen plaatsen zich *staat op!* — Zij stonden op. — *Neemt plaats!* Zij zetten zich. — *Dekt u!* — Zij dekten zich, en hiermede was de zitting afgeloopen.

Philips betoondo den Voorzitter dier vergadering zijne verwondering daarover. »Heeft men hier dan nooit iets anders gedaan," vroeg hij. — *Neen!* — »Hebben Isabella en Philips IV. nooit meer begeerd? — Nooit! somtijds heeft men hun echter de vonnissen van den Hoogen Raad voorgelezen. — »En wat zeide dan Philips IV.?" — Hij *zeide: dat is goed.* — »Dat zal ik ook zeggen, wanneer ik het dus vind," hernam de Koning met waardigheid; »zoo niet, dan zal ik zeggen, *het is slecht.*"

De President ruchte in den wor. beepeurende dat hij met een' man te doen had, dien het ernst was Koning te zijn; en maakte eene diepe buiging.

Een pottenbakker deed het navolgend grafschrift plaatsen: »Van aarde heb ik geleefd: want ik was een pottenbakker; tot aarde keere ik weder; want ik was een mensch. Wandelaar, wees niet! thans worde ik in aarde herschapen. Ga in mijn winkel, daar vind gij mij misschien als Kamer-pot weder.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten October, de Nederlandsche Schoener *Jeannette*, Kapt. H. Meijboom, van Paramaribo; bestemde 8 dagen reis; Passagier: S. P. Vallien Jr.

Den 30sten, de Engelsche Schoener *Robert Hayner*, Kapt. John Blakgrove, van Demerary; bestemde 2 dagen reis.

Advertentiën.

(38437) Twee welgelegen *HUIZEN*, op hetzelfde Erf staande. — Adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, den 31 October 1839.

VERMIST:

(38423) Sedert eenige dagen, eene groote *ROODE KOE*, zijnde *hoogvol*; — die dezelve opvangt en terug bezorgt zal wel aan te wijzen, zig bekend te stellen. Adres ter dezer Drukkerij.

Continuatie der Vendu:

Op *MAANDAG* den 4den dezer, des morgens 9 ure, van diverse *WINKELWAREN*, ten Pakhuize van

A. J. POSNANKI.

Paramaribo, den 1 November 1839.

(38426)

(38439) Op aanstaande Dingsdag den 5den November e. k., des morgens om *negen* uren, zal de ondergetekende ten huize van — en door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF* aan de *Gracestraat*, bekend onder La. B. No. 70; aankomende den uitlandigen Heer H. H. DIEPERINK.

De bewijzen van eigendom en veil-conditie liggen ten huize van gemelden Vendumeester ter visie.

Paramaribo, den 31 October 1839.

JAN DE JAGER EZn. qq.

(38442) De bij vroegere Couranten geannonceerde verkoop: van het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Heerenstraat*, La. B. No. 87 N. W. en La. C. No. 63 en 64 O. W; aankomende de ondergeteekenden, zal alsnu plaats hebben op Donderdag den 14den November e. k., des namiddags ten vier ure, ten huize van- en door den Vendumeester S. F. FLU.

Paramaribo, den 31 October 1839.

W. C. GRUNBERG c. s.

Schepen met Lading.

Naar Amsterdam:

Het Galjoenschip *Concordia*, Kapt. J. H. Wit. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit HEDEN.

Het gekoperd Koffieschip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Geus. — Adres bij L. Gallois. — Sluit 15 November.

Het nieuw gekoperd stoutebak Fregatschip *Maria Hollant*, Kapt. H. H. Ruijt. — Adres bij Gebroeders Reijnst.

Het gekoperd Schoener Koffieschip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Hasekoot. — Adres bij Van Wijnen de Vlaar.

Het Barkschip *Vorsenaar*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bemmel. — Is geladen van Pons. — Sluit 20 November.

Het gezeild Koffieschip *Maria*, Kapt. S. J. Kapteijn. — Adres bij J. Leijsner.

Naar Rotterdam:

Het Schoener Brikschip *Amphitrite*, Kapt. A. Kruik. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit HEDEN.

Het Nederlandsch Koffieschip *Anthony*, Kapt. H. Hugo. — Adres bij L. E. Jansen.

Ter Drukkerij van FUCHS & CARÉN.